התם גברא בר תשלומין הוא ושיעבודא דגר הוא דקא פקע והא איכא פאה דרחמנא אמר 1לא תכלה פאת וגו' לעני ולגר תעזוב אותם וגו' (א) דמשכחת לה בקיימו ולא קיימו ביטלו ולא ביטלו דתנן מצות פאה להפריש מן הקמה לא הפריש מן הקמה מפריש מן העומרין לא הפריש מן העומרין מפריש מן הכרי עד שלא מירח מירחו מעשר ונותן לו כדרבי ישמעאל דאמר אף מפריש מן העיסה ולר' ישמעאל נמי משכחת לה דאכל עיסה אלא זאת ועוד אחרת אהא אבל אונס לא דהיכא אמרינן על דעת רבים אין לו הפרה לדבר הרשות אבל לדבר מצוה יש לו הפרה כי הא דההוא מקרי דרדקי דהוה פשע בינוקי אדריה רב אחא ואהדריה רבינא דלא אשתכח דדייק כוותיה: והאוכל נבילות וטריפות שקצים ורמשים וכו': אמר רב יהודה האי מאן דאכל ביניתא דבי כרבא מלקינן ליה משום 2שרץ השורץ על הארץ ההוא דאכל ביניתא דבי כרבא ונגדיה רב יהודה אמר אביי אכל פוטיתא לוקה ארבעה נמלה לוקה חמש משום שרץ השורץ על הארץ צרעה לוקה שש משום 3שרץ העוף אמר רב אחאי המשהה את נקביו עובר משום 4לא תשקצו אמר רב ביבי בר אביי האי מאן דשתי בקרנא דאומנא קא עבר משום לא תשקצו אמר רבא בר רב הונא ריסק תשעה נמלים והביא אחד חי והשלימן לכזית לוקה ו' ה' משום בריה ואחד משום כזית נבילה רבא א"ר יוחנן אפילו שנים והוא רב יוסף אמר אפילו אחד והוא ולא פליגי הא ברברבי והא בזוטרי: אכל טבל ומעשר ראשון כו': אמר רב אכל טבל של מעשר עני לוקה כמאן כי האי תנא דתניא אמר ר' יוסי יכול לא יהא חייב אלא על הטבל שלא הורם ממנו כל עיקר הורם ממנו תרומה גדולה ולא הורם ממנו מעשר ראשון מעשר ראשון ולא מעשר שני ואפי' מעשר עני מנין ת"ל 5לא תוכל לאכול בשעריך וגו' ולהלן הוא אומר 6ואכלו בשעריך ושבעו מה להלן מעשר עני אף כאן מעשר עני ואמר רחמנא לא תוכל (ט)אמר רב יוסף כתנאי (י)ר"א אומר אין צריך לקרות את השם על מעשר עני של דמאי וחכ"א

קורא

הכא גברא בר תשלומין הוא. כששרפו ולא נתחייב מלקות בביטול זה והאי דלא משלם משום דשיעבודא דגר קא פקע לאחר זמן: **תעזוב אותם.** וקא סבר תעזוב לאחר עבירת הלאו משמע לא תכלה ואם כליתיה תעזוב אותם: **משכחת לה בביטלו.** כגון שטחן את החטין דתו לית ליה לקיומיה לעשה שהרי קנאן בשינוי כדתניא דבעודן חטה הוא מחייבו ליתנה אבל אם טחנן לא: **מירחו.** ונתחייב במעשר מעשר תחלה את הכרי ואחר כך נותן לו הפאה שלא להפסיד את העני שהלקט והשכחה והפאה פטורין מן המעשר(ר) וזה הביאן לידי חיוב: **אבל לדבר מצוה.** כגון הכא דכל ימיו בעמוד והחזר קאי יש לו הפרה: **דהוה פשע בינוקי.** מכה אותם יותר מדאי: **אדריה רב אחא.** שלא ילמד עוד תינוקות: **ביניתא דבי כרבא.** תולעת הנמצאת בכרוב שקורין ציי"א: **אכל פוטיתא.** בלע שרץ המים: **לוקה ארבעה.** שני לאוין כתובין בשרץ המים אחד בתורת כהנים (ויקרא יא) ואחד במשנה תורה (דברים יד) ושני לאוין כתובין בשרץ סתם (ל) ולא תשקצו את נפשותיכם בכל השרץ השורץ ולא תטמאו בהם(מ) ומשמע בין שרץ המים בין שרץ הארץ הרי ד': **נמלה.** בלע נמלה חיה הואיל ובריה שלימה היא אכילתה בכל שהוא ולוקה חמש שני לאוין הכתובין בשרץ סתם כמו שפירשתי ושלשה לאוין הכתובין בשרץ הארץ בתורת כהנים: **צרעה לוקה שש.** חמש משום שרץ הארץ ואחד משום שרץ העוף דכתיב במשנה תורה (יד) וכל שרץ העוף טמא הוא לכם לא יאכלו. אבל לא תשקצו את נפשותיכם בבהמה ובעוף וגו' הכתוב בפרשת קדושים תהיו(נ) אינו מן המנין דלאו בשרץ כתיב ואע"ג דכתיב ביה אשר תרמש האדמה לשון בריות גדולות הוא ושרץ לשון (ס)קטנה ונמוכה שנכרת בהלוכה בקושי ונראית כרוחשת: **בקרנא דאומנא.** מקיזי דם בקרן במלילה: **ריסק.** מיעך וכיתת וביטלן מתורת בריה: **משום כזית נבלה.** (ע) שכשבולעו הוא מת ומצטרף לכזית נבלה: **אפילו שנים.** מרוסקין והוא אם גדולים הן להיות כזית בין שלשתם כדמפרש ואזיל ולא פליגי: **טבל של מעשר עני.** שהופרשו כל מעשרותיו חוץ מזה לוקה ואע"ג דמעשר עני אין בו קדושה שהרי לזרים נאכל ובכל מקום אפ"ה טביל: **מה להלן מעשר עני.** דכתיב לגר ליתום ולאלמנה ובענינא דשנה השלישית אף בשעריך האמור כאן יש ללמוד ממנו מעשר עני וה"ק לא תוכל לאכול טבל בעוד שהמעשר בתוכו שכתב בו בשעריך: **אין צריך לקרות את השם.** [דאמרינן] (סוטה דף מח.) **דיוחנן כה"ג** שלח בכל גבול ישראל וראה את עמי הארץ חשודין על המעשרות חוץ מתרומה גדולה אמר להן לישראל בניי כשם שהתרומה במיתה כך הטבל במיתה עמד ותיקן הלוקח מעם הארץ יפריש כל המעשרות ומעכבן לעצמו ואוכל מעשר ראשון שהרי מותר לזרים ומעשר שני אוכלו בירושלים ואם שנת מעשר עני היה נחלקו ר' אליעזר וחכמים וקאמר ר' אליעזר דלא מיבעי אפרושי מספק דלא צריך אלא אפילו לקרות עליו את השם ולומר מעשר עני של כרי זה יהא בצפונו או בדרומו נמי לא צריך:

קורא

דא"כ מאי פריך והרי משכונו של גר ומת הגר ומשני התם גברא בר תשלומין ושיעבודא דגר פקע ומאי שנא הא כיון דלא משלם א"כ ביטלו ולילקי וליכא נמי שתי רשעיות לכן נ"ל כדפירשתי כיון דגברא בר תשלומין וכל אימת דמשלם לא לקי הלכך לא משכחת ליה ביטלו אבל קשה לר"ל מיהא משכחת שפיר קיימו ולא קיימו כשב"ד הזהירו להחזיר והוא אומר שלא יחזיר ונראה למורי דודאי הכי נמי דמשכחת לה לר"ל אבל לרבי יוחנן דאמר זאת ועוד אחרת ותו לא הוא דאמר לטעמיה ביטלו ולא ביטלו אבל לר"ל משכחת לה שפיר (פ)בהדירה (ב) והשבת העבוט אבל קשה דמשמע דמקשה פריך שפיר (צ)וקיימו נקט אגב גררא: **ביניתא** דבי כרבא. פי' הקונט' תולעת הנמצאת בכרוב ונקר' ציי"א וקשה דמאי קמ"ל פשיטא דשרץ גמור הוא ופר"ת ביניתא כמו דג קטן הנמצא במחרישה (י) וקמ"ל דאע"ג (ג) דנמצא במים היה מותר לפי שיש לו קשקשים אפ"ה לוקה אע"ג דאי הוי במים טהור: **ריסק** ט' נמלים ואחד חי. פי' שלם אבל ודאי הוה מת דאי ר"ל חי ממש א"כ היאך משלים לכזית נבילות וא"ת ול"ל שיהא שלם בכזית ממנו נילקי משום לאו דשרצים דלכך אתא אכילה דשרצים לומר דאי איכא כזית הרבה ואכל חד (ד) זית חייב דליכא למימר דאתא לומר דבעינן דאית ביה כזית ולעולם בעינן שיהא שלם דהא ליתא דנמלה כל שהוא חייב א"כ על כרחך אכילה אתא למידרש היכא דאיכא ה' זיתים או ד' ואכל חד (ה) מינייהו דחייב וי"ל לכך נקט אחד שלם דאיכא לאוי דשרצים דלא נכתבו בלשון אכילה ומאותם לא ילקה עד שיאכל הבריה שלימה אבל ודאי היכא דכתיב ביה לאו בלשון אכילה לקי אף כשהבריה אינה שלימה אבל קשה היכא ילטרף אותו שלם לכזית נבילות והלא אין איסור נבלה חל עליו דה"נ אמר במס' מעילה פרק קדשי מזבח (דף טז. ושם) דאין איסור נבילה חל על איסור (נבלת) בהמה טמאה וי"ל דהכא אתיא כמאן דאית ליה איסור חל על איסור דאיכא מאן דאמר התם דלאכילה נמי מצטרפין ללקות משום נבלה טמאה וטהורה ואע"ג שאין (ו) איסור כולל ולא איסור מוסיף והטעם משום דמלינו דאיסור נבלה חל על איסור דחלב ואפילו למאן דלית ליה איסור חל על איסור כלל אמרינן נמי דטמאים מצטרפין מהאי טעמא [וע"ע תוס' חולין לו: ד"ה ור' יהודה]: **ואפילו** שנים והוא. וא"ת ומאי חידוש הוא בשנים יותר מבעשר כיון דבשנים [והוא] איכא כזית וי"ל דקמ"ל רבותא טפי דכיון דעתה כשהוא חי שלם משלימו לכזית אע"פ שאם היה מרוסק כמו האחר לא היה משלימו לכזית אבל בט' נמלים דאיכא סגי אפילו נתרסקו כולם היה משלים שיש מהם הרבה: **ולא** פליגי הא ברברבי הא בזוטרי. פי' ברברבי אחד והוא ולא ידענא (ז) כיון דנחית להכי לימא כחד לבד לוקה שש משום בריה ומשום כזית נבלה ושמא לא שכיח דבחד איכא כזית:

ורבנן

עין משפט נר מצוה

לד א מיי' פ"א מהל' מתנות עניים הל' ג סמג לאוין רפד:

לה ב מיי' שם הל' ג והלכה ה:

לו ג מיי' פ"ו מהל' שבועות הלכה ח סמג לאוין רמא טוש"ע י"ד סי' רכח סעיף כא:

לז ד מיי' פ"ב מהל' מאכלות אסורות הל' יד סמג לאוין קלג טוש"ע י"ד סי' פד סעיף ו:

לח ה מיי' שם הל' כג [וברב אלפס חולין סוף פ"ג וביאור ארוך בזה דף רפב.]:

לט ו מיי' שם:

מ ז מיי' שם פ"י הל' לא ופ"ד מהל' דעות הל' ה סמג לאוין קמח טוש"ע א"ח סי' לג סעיף ב בהג"ה וסי' ג סעיף יז [וברב אלפס ברכות פרק ג דף טו:]:

מא ח מיי' פ"ב מהל' מאכלות אסורות הל' כג סמג שם טוש"ע י"ד סי' קטו סעיף ו [וברב אלפס שם]:

מב ט מיי' פ"י מהל' מאכלות אסורות הלכה כד:

מג י מיי' שם פ"י הל' כ:

◆

תורה אור השלם

1. וּבְקֻצְרְכֶם אֶת קְצִיר אַרְצְכֶם לֹא תְכַלֶּה פְּאַת שָׂדְךָ בִּקְצֹרֶךָ וְלֶקֶט קְצִירְךָ לֹא תְלַקֵּט לֶעָנִי וְלַגֵּר תַּעֲזֹב אֹתָם אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: ויקרא כג כב

2. וְכָל הַשֶּׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ עַל הָאָרֶץ שֶׁקֶץ הוּא לֹא יֵאָכֵל: ויקרא יא מא

3. וְכֹל שֶׁרֶץ הָעוֹף טָמֵא הוּא לָכֶם לֹא יֵאָכֵלוּ: דברים יד יט

4. וְהִבְדַּלְתֶּם בֵּין הַבְּהֵמָה הַטְּהֹרָה לַטְּמֵאָה וּבֵין הָעוֹף הַטָּמֵא לַטָּהֹר וְלֹא תְשַׁקְּצוּ אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם בַּבְּהֵמָה וּבָעוֹף וּבְכֹל אֲשֶׁר תִּרְמֹשׂ הָאֲדָמָה אֲשֶׁר הִבְדַּלְתִּי לָכֶם לְטַמֵּא: ויקרא כ כה

5. לֹא תוּכַל לֶאֱכֹל בִּשְׁעָרֶיךָ מַעְשַׂר דְּגָנְךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ וּבְכֹרֹת בְּקָרְךָ וְצֹאנֶךָ וְכָל נְדָרֶיךָ אֲשֶׁר תִּדֹּר וְנִדְבֹתֶיךָ וּתְרוּמַת יָדֶךָ: דברים יב יז

6. כִּי תְכַלֶּה לַעְשֵׂר אֶת כָּל מַעְשַׂר תְּבוּאָתְךָ בַּשָּׁנָה הַשְּׁלִישִׁת שְׁנַת הַמַּעֲשֵׂר וְנָתַתָּה לַלֵּוִי לַגֵּר לַיָּתוֹם וְלָאַלְמָנָה וְאָכְלוּ בִשְׁעָרֶיךָ וְשָׂבֵעוּ: דברים כו יב

◆

לעזי רש"י

ציי"א [קיניל"א]. זחל.

מסורת הש"ס

א) צ"ל דתניא, ב) ב"ק צד. סנהדרין פח. תמורה ו., ג) גיטין לו. [בכורות מו.], ד) פסחים כד. עירובין כח., ה) [נ"א רבה], ו) [צ"ל רבה], ז) [בדפו"י הגי' רב יוסף אמר ר' יוחנן], ח) יבמות פו., ט) [נדרים פד. ע"ש], י) נדרים פד. דמאי פ"ד מ"ג, כ) [חלה פ"א מ"ג], ל) [צ"ל אל], מ) [ויקרא יא], נ) [ויקרא כ], ס) [בס"א נוסף: בריה], ע) [צ"ל בלא הדירה. מהרש"א], פ) גירסת רש"ל ספיר לתרוייהו כו', צ) [ובכ"כ הערוך בערך ביניתא בשם השאלתות ודע דבשאלתות שלפנינו לא מצאתי].

◆

גליון הש"ס

גמ' אכל פוטיתא. עיין מ"ק דף ג ע"ב תוס' ד"ה חייב: רש"י ד"ה משום כזית נבילה שכשבולעו הוא מת. עיין חולין דף קג ע"ב ברש"י ד"ה במחי' ואולי י"ל דנמלה [illegible] חיותה ומת בשעת הבליעה אבל צפור אלים חיותיה:

◆

הגהות הב"ח

(א) גמ' ומשכחת לה: (ב) תוס' ד"ה (בע"א) התם וכו' בהדירה ובגזלה והשבת העבוט אבל קשה דמשמע דמקשה פריך אף לר"ל מדנקט קיימו ולא קיימו וי"ל דלא פריך אלא לר' יוחנן אבל לר"ל אתא שפיר וקיימו נקט אגב גררא כצ"ל: (ג) ד"ה ביניתא וכו' דאף על גב דהיכא דנמלא במים וכו' דלאו הוה כמים הוה טהור: (ד) ד"ה ריסק וכו' חד כזית חייב וכו' דהא ליתא דכיון דנמלה: (ה) בא"ד ואכל חד כזית מינייהו וכו' אחד שלם משום דאיכא: (ו) בא"ד ואע"ג שאין בו לא איסור כולל: (ז) ד"ה ולא וכו' דכיון דנחית:

◆

מוסף רש"י

מצות פאה להפריש מן הקמה. דכתיב לא תכלה פאת שדה לקצור (ב"ק צד.) אלא הנח לפניהם והם יקצרוהו (סנהדרין פח.). **מירחו.** מחליק את הכרי ברחת ומירוח הוי גמר מלאכה למעשר (ב"ק צד.) ונתחייב במעשר דנגמרה מלאכתו (סנהדרין פח.) דאיקבע למעשר ולתרומה (תמורה ו.). **מעשר ונותן לו.** מעשר כל מעשרותיו תחלה ואחר כך נותן לו פאה כדי שלא יפסיד עני, שאלו היה נותנו קודם מירוח, אע"פ שעני מגרף לקט שכחה ופאה הרבה ועושה מהן כרי פטור מן המעשר, שהרי הפקר הוא, אבל עכשיו שנתמרח ביד בעל הבית נתחייב במעשר, דהכי אמרינן במסכת ברכות (מ:) לקט שכחה ופאה שעשאן כרי הוקבעו (ב"ק צד. ובעי"ז סנהדרין שם). **אף מפריש** מן העיסה. פאה, אם לא נתנה כגר, ואילו לת"ק מן העיסה, לא, דקנייה בשינוי והוי ממון שאין לו תובעים דעד הפתח דישה לאו שינוי הוא, דאוכל היה כמו שהיה (ב"ק שם.) ואם בא עני ונטל כדי פאה משטחנה, לר' ישמעאל לא הוי גזל, לרבנן הוי גזל (סנהדרין שם). **דהוי פשע בינוקי.** תינוקות יותר מדאי (גיטין לו.) מלקה אותן ומתים (בכורות מו.). **אדריה רב אחא.** שלא ילמד עוד תינוקות (שם). **אבל פוטיתא.** שרץ המים קטן שאין בו כזית ואפילו הכי כיון דבריה היא אכילה היא ולוקה ד' מלקיות (עירובין כח.). **לוקה ארבעה.** בשרץ המים כתיב בתורת כהנים אל תשקצו את נפשותיכם בכל השרץ השורץ ולא תטמאו בהם, הרי כאן שנים, וכלל בהן בין שרץ הארץ בין שרץ המים, ומשום מכשרים לא תאכלו ומשום וכל אשר אין לו סנפיר וקשקשת לא תאכלו (שם. ובעי"ז פסחים כד.). **נמלה.** שהיא שרץ הארץ, לוקה חמש. תרתי הא דאמרן, וכל הולך על גחון לכל השרץ השורץ על הארץ לא תאכלום, הרי ג', וכל השרץ השורץ על הארץ שקץ הוא לא יאכל, הרי ד', ולא תטמאו את נפשותיכם בכל השרץ הרומש על הארץ הרי ה', כולן בפרשת ויהי ביום השמיני (עירובין שם. ובעי"ז פסחים שם). **צרעה לוקה שש.** צרעה שרץ העוף היא וגם שורצת על הארץ יש בה אלו חמש לאוין ומוסיף עליה לאו דשרץ העוף במשנה תורה וכל שרץ העוף טמא הוא לכם לא יאכלו, שרץ לשון רחוש ומטעע ואינו נראה, ואין בהמה וחיה [illegible] מן הארץ בכלל שרץ, הלכך לא תשקצו את נפשותיכם בבהמה ובעוף וגו' דכתיב בקדושים תהיו, אינו מן המנין דלאו בשרצים כתיב (פסחים כד: ובעי"ז עירובין שם). **ואפי' מעשר עני.** דקיל בלקט בעלמא, דלאו בר קדושה אית ביה (יבמות פו.). **ואכלו בשעריך.** בשנה השלישית משתעי קרא (שם). **אין צריך לקרות את השם כו'.** הלוקח פירות מעם הארץ בשנה השלישית ובא לו להפריש מעשר עני, אינו צריך לקרות עליו שם מעשר עני, דלמעשר ראשון ליכא למיחש, דליתי לוי ראיה דלא יהביה עם הארץ ולימא ליה, ולתרומה ליכא למיחש דלא נחשדו עמי הארץ על התרומה דלית בה עון מיתה, ומעשר שני ליכא בשנה השלישית, אבל בתרומת מעשר מיחייב, דלא למדנו בה עון מיתה אלא מהיקשא דתרומה גדולה, והואיל ולא כתיב בה בפירוש מיתה, משום הכי לא צייתי ע"ה להיקשא ולא מפריש ממנה תרומת מעשר, ועל מעשר עני אין צריך לקרות עליו אפילו שם מעשר (נדרים פד.).